for Sagen; men selv om vi er mange Interesserede, er vi ikke alle egnede til at sidde i Styrelsen; og ser vi tilbage, ser vi derfor ogsaa, at mange af vore dygtigste Kvinder har trukket sig ud af Styrelsen, fordi Arbejdet blev dem for stort, medens andre som Kirstine Frederiksen faldt paa Skansen. Lad os derfor vogte os for uretfærdige Domme.

Forholdet til Valgretsalliancen ordner sig forhaabentlig nok; vi ved jo, der fremdeles arbejdes derpaa; lad os — Kredsene — foreløbig lægge vore Kræfter i Arbejdet *i Kredsene og i Omegnen;* kunde vi kun rigtig vinde Indflydelse der, ja saa vilde det sikkert bære et godt Stykke hen imod Maalet: Kommunal og politisk Valgret og Valgbarhed for danske Kvinder.

M. Hasselbalch,
Frmd. for Aalborg og Nørresundby Kreds.

Valgretsforbundet.

Maa jeg i Anledning af en Redaktionsudtalelse i sidste Nr. om, „at Valgretsforbundets Ledere ikke har ment, at Valgretsforbundet kan omdannes til at bestaa af Foreninger, der har Valgretten paa deres Program", komme med nogle faa og korte Bemærkninger.

Paa Dansk Kvindesamfunds Forespørgsel til os, om Valgretsforbundet vilde omdanne sig „til et Forbund af Valgretsforeninger eller Valgretsafdelinger", svarede Valgretsforbundets Repræsentanter med 13 Stemmer mod 3, at vi vilde *henstille* til vore respektive Foreningers Medlemmer at danne Valgretsafdelinger indenfor deres Foreninger, men toges denne Henstilling ikke til Følge, vilde Valgretsforbundet dog ikke udelukke saadanne Foreninger fra at være Medlemmer af Forbundet.

Repræsentanterne mente og mener nemlig, at da Valgretsforbundet danner et *Forbund* med det ene Formaal: et Arbejde for Kvinders Valgret — en Bestemmelse, der staar som vor første Lovparagraf, saa er dermed givet, at alle disse Foreninger er interesserede i lige høj Grad for at opnaa Valgret og Valgbarhed for Kvinder, og at det derfor er en intetsigende Formsag, om Valgretten staar paa Foreningernes Program eller ej.

Og da Valgretsforbundets „Ledere" hverken har Ret eller Lyst til at blande sig i Foreningernes indre Anliggender eller vil diktere dem, hvorledes deres Program skal se ud, og da Valgretsforbundets Ledere navnlig ikke vil støde nogen Forening ud af et Forbund, der arbejder med Kvinders Valgret for Øje, har vi ment (Redaktionen taler om, hvad vi „ikke har ment" — formodentlig en Skrivefejl), at vi ikke vil stille et *Forlangende,* men kun en *Henstilling* til de respektive Foreninger. Det kommer ikke saa meget an paa Programmets Ord, men paa Medlemmernes Sindelag. Og i saa Henseende staar Fagforeningerne med et mindst lige saa virksomt Arbejde for Opnaaelse af Kvinders Valgret som D. Kv. Sf., der i mange Aar ikke turde nævne Ordet Valgret paa sit Program, medens Arbejderkvinderne og de selvstændige Fagforeningsmedlemmer tog en Agitation op for denne Sag.

Det kan kun glæde os, at vor Agitation i de Dage, da det ikke altid var morsomt at tale og virke for Kvinders Valgret, nu har baaret saadan Frugt, at ogsaa D. Kv. Sf. har taget denne Sag fuldt ud paa sit Program paa Horsensmødet i Aar.

Kun tror jeg, at det for „Sagens" Skyld vilde være bedst om D. Kv. Sf. lod andre Organisationer ordne sig med Valgretsspørgsmaalet, saaledes som det passer bedst for dem. Valgretsforbundets „Ledelse" har ikke villet diktere sine Foreninger andet eller mere end det Fællesprogram, vi er gaaet i Forbund om. *Og dette Program er: Kvinders Valgret og Valgbarhed.*

Louise Nørlund.

Det, der fra Dansk Kvindesamfunds Side har været foreslaaet Valgretsforbundet, er *ikke,* at de i Valgretsf. repræsenterede Foreninger skulde tage Valgretten paa deres Program, men at hver Forening skulde danne en Valgretsafdeling, Valgretsklub, (eller hvad man nu vilde kalde det), og i denne samle de valgretsinteresserede Medlemmer indenfor Foreningen.

Fru Nørlund stiller „vor Agitation" op i Modsætning til D. Kv. Sf. Hvem menes med dette *vor?* At stille en saadan Modsætning op er i hvert Fald ganske meningsløst; thi i en Aarrække, lige siden 1871, var det D. Kv. Sf., der alene repræsenterede Kravet om Kvindens Ligestilling med Manden; i og ud fra D. Kv. Sf. virkede de Kvinder og Mænd, som agiterede for dette Krav; det var D. Kv. Sf., der bearbejdede Jordbunden for alle Kvindesagens Krav, ogsaa for Valgretskravet, og som bevirkede, at det, da Valgretsforbundet blev til, allerede var begyndt at blive „morsomt at tale og virke for Kvindens Valgret".

Ikke at ville erkende dette, er ikke blot utaknemligt mod dem, som banede Vejen for os andre, men det er usandfærdigt.

Naar D. Kv. Sf. ikke i Begyndelsen udtrykkelig nævnede Valgretten i sine Love, saa var dette ikke, som Fru Nørlund drister sig til at paastaa, af Mangel paa Mod, men af Klogskabshensyn; og for at forstaa dette Hensyn paa rette Maade, maa man vel erindre, at „den offentlige Mening", m. H. t. Kvindens Valgret da var en helt anden end nu.

Gærne skal det dog indrømmes, at det Skridt